



ישעיה ברכה



**יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבקהילת "מקור חיים" יע"א
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א**

להצלחת דן בן חנה וזוג' עכב"ב-לבריאות שמירה עליונה והרמת קרן המזל וכט"ס לעד אכ"ר

גליון מס' 491

ערש"ק פרשת "נח" ג' בחשון תשע"ז

איך מפסידיים מויתור!

החיים בתיבת נח לא היו קלים כלל ועיקר. התיבה הטלטה בגלים הסוערים וחישה להשבר. נח וילדיו, החיות והעופות וכל היצורים שהיו בתיבה זעקו והתחננו לה' יתברך שירחם ויציל, שיפדה ויושיע. ה' יתברך שומע תפילת כל פה והתיבה ניצלה. אך גם אז לא תמו היסורים והיגיעה, הטורח והעמל שפקדו את נח ובניו שהתרוצצו במשך כל שעות היממה לספק מזון לכל שוכני התיבה. בית מלון שט על המים כך היתה נראת תיבת נח. נח הצדיק לא שקט עד שהביא לכל חיה ועוף, בהמה ורמש את מזונה. מסופר בגמרא סנהדרין (קח): שבאחד הימים מצא נח בתיבה עוף בשם חול שהיה מסתתר בפיתנו ולא ביקש אוכל. תמה נח לעצמו וכי עוף זה אינו זקוק לאוכל, איני זוכר שהבאתי לו משהו לאכול עד עתה. פנה נח לעוף ושאל: האינך זקוק למזונות, למה אתה שותק?, השיב העוף: ראיתי שאתה טרוד מאוד בעבודתך. אמרתי לא אצערך. נח התפעל מאוד מתשובתו של אותו העוף, הוא לא ציפה לתשובה שכזאת ועוד מבעל חיים. התשובה האצילית של העוף כל כך הרשימה את נח עד שהוא בירכו: יהי רצון שלא תמות!. ואכן עוף זה אינו מת לעולם, וזה מה שנאמר באיוב: "וכחול ארבה ימים". בואו נתבונן. היה כדאי לעוף הזה לסבול רעב, להתייסר ולהרגיש שלא בנוח ובלבד שלא להטריד ולהטריח את נח. ובסופו של דבר השתלם לו הדבר. לא רק שלא הפסיד מאומה מכך ולא מת מחמת רעב, אלא אדרבה התחזק בכוחו והוסיף חיים יותר מכולם. כך עילת העילות וסיבת הסיבות מנהיג את עולמו. אדם שעושה יותר מכדי כוחו, אדם שמוותר משלו ומעניק לשני, אדם שמתחשב בסובבים אותו, לא די שלא יפסיד מכך, אלא אדרבה ירויח גם ירויח. הקב"ה ישתבח שמו לעד לא יקפח את שכרו. הוא יכפיל תשלומו כפל, ארבעה וחמישה על מעשיו הטובים והנהגתו הברוכה. כמה צריך הבעל ללמוד מאותה הנהגה טובה של אותו העוף שגם אם פעמים הוא מגיע לביתו ואין ארוחת הערב מוכנה, אין הוא צריך לעשות מכך מאומה. כמוהו צריכים הילדים להבין שגם אם אמא לא הכינה ארוחת צהרים בשרית בגלל הלחץ והעומס שהיו לה, שאפשר גם לאכול מידי פעם פרוסה עם ממרח. ואף האישה צריכה להבין ולדעת שגם אם היא מבקשת מבעלה או מאחד הילדים לעשות דבר מסוים ואין הדבר מתבצע לאלתר או אין הדבר התבצע לשביעות רצונה, שאין לעשות מזה ענין וצריך פעמים להעביר על המידות ולותר, להבליג ולסלוח. אדם שזוכה להתנהג כך, גורם שגם משמים יתנהגו עימו כך, שהרי מידה כנגד מידה לא בטלה. גם אנו עושים לפעמים דברים לא מושלמים בלשון המעטה בעבודת ה'. אין אנו רוצים שידקדקו עימנו ויבדקו אותנו בזכוכית מגדלת, אם כן צריכים אנו להבין שגם אחרים רוצים בכך. החיים לא מושלמים ואפילו בחלום הכי ורוד ישנם דברים בטלים. החיים מלאים במהמורות וקשיים, נסיונות ומניעות אך עלינו לזכור ולדעת שאנו יכולים לשפר את איכות החיים שלנו אם יותר נבין את השני, אם נדע להחליק דברים, לא להתבוסס בטעויות של השני, לא לגרום למתחים מיותרים ולהקפדות ללא צורך. אם נזכה להפנים את הדברים, חיינו יהיו בעזרת ה' יתברך חיים הרבה יותר מאושרים ומתוקנים, שמחים ושלוים!

כוזנינו באזורותינו!

הטיול השבועי על שפת הים של האב ובנו ארך שעה קלה, גלי הים הזועפים שאיימו לטרוף כל אשר נקרה בדרכם הגיעו למנוחתם השלימה בגרגרי החול הרכים, הפעם החליט האב להמשיך עוד מעט להראות לבנו את הספינות העוגנות בביטחה במזח. האב אף חיכה וציפה לשאלת הבן שאכן לא אחרה לבוא, "כיצד אבי", שאל בתום, הים כאן שקט למאוד ואילו לא הרחק מכאן הים ממש שונה כאילו ימים מופרדים אלו בעונות שונות של השנה! חייך האב באהבה לבנו "הסכת ושמע" וקח מוסר, הנמל שבו עוגנות הספינות, יש לו "מסגרת" המורכבת מסלעים חזקים כאשר גלי הים בהם נתקלים עוצרים הם בעל כורחם ממרוצתם הטיבעית. כך גם הקהילה והמסגרת בה אנו נמצאים, העילה האב באזורי בנו את הנמלה הנוקב. לעיתים נראית קשה ואולי אף מעט חונקת, אולם שומרת היא וממגנת אותנו מרוחות רעות הנושבות בעולם "המים הזידונים" שרוצים יצר הרע וחיליותיו לאבד כל חלקה טובה בכרם ישראל... אחים יקרים, כוחה הגדול של האחדות, אם זה במשפחה או בקהילה יש בה כוח מיוחד להגן ולשמר אף בפרשתנו נמצינו למדים מה רב כוחה כאשר לה' יתברך כביכול לא היתה בחירה אחרת אלא להפריד ולבלבל את דור הפלגה שבנו מגדל כאשר רצונם למרוד בריבונם, וה' יתברך כביכול "ידיו אסורות" בזיקי אחדותם אינו יכול לפגוע בהם לרעה שהרי מאוחדים הם כצור איתן ולכן אין ברירה אלא להפרידם ולבלבל שפתם ורק אז מידת הדין תמצה את דינם עד לאחת! ואם חלילה להרע היה גדול כוחה, במידה טובה מרובה ולמען שמו באהבה על אחת כמה וכמה! נתאחד נתאגד ונצליח!

זמני כניסת השבת ויציאת השבת

	כניסת שבת	יציאת שבת	רבנו תם
ת"א	17:45	18:43	19:18
י-ם	17:31	18:42	19:20
חיפה	17:38	18:42	19:17
ב"ש	17:48	18:44	19:19

הפטרה: רוני עקרה

מיטעמים לשבת

להוכיח שפניו לשלום, הוא יושיט את חרבו כשהניצב קדימה, את רובהו - כשהקת מלפנים, ואת קשתו - כשהמיתר קדימה. וכך משגר לנו הקדוש ברוך הוא את קשתו, כביכול, כשהיא כפופה לעברו, כביכול, והמיתר מופנה לארץ. והרי זה אות לשלום ולברית.

(מעייץ השבוע)

"והנה עלה זית טרף בפייה" (ח,יא)
שואל "המשכנות יעקב": אמרה יהיו מזונותי מרויך כזית ובידו של הקב"ה ולא מתקוין כדבש בידי בשר ודם (רש"י). קשה להבין, מדוע הודתה היונה לנח בדברים כאלה, לאחר שהחזיק אותה שנה תמימה בתיבה ודאג לכל צרכיה? תירץ ה"משכנות יעקב": ברם, חוששת היתה היונה, שמא יאמר נח, כי לא מפני שיש עוד מים על הארץ חזרה אל התיבה, אלא מפני שטוב לה כאן אצל נח הדואג למזונותיה ולצרכיה, בעוד שבאמת כבר אין מים על הארץ, לפיכך רמזה לו, כי אילו יכולה היתה להתפרנס בכוחות עצמה ואפילו בדוחק ובמריירות של זית, כי אז לא היתה חוזרת אליו...

(מעיינה של תורה)

"כל רמש אשר הוא זוי, לכם יהיה לאכלה" (ט,ג)

אמרו בגמרא שמימי האדם הראשון אכלו רק פירות וירקות, ולאחר המבול הותרו לאכול בשר, ושאל רבינו האור החיים הקדוש זצ"ל: יש לדעת, מדוע לא הותר בשר לאדם, אלא לנח? ונראה, כי נח - משלו נתנו לו, לשלוש סיבות: האחת, שבאמצעותו מצא ה' לנכון לקיים את בעלי החיים בתיבה, והם חבים לו את חייהם. השניה, שהוא טרח ויגע בהם בתיבה להאכילם ולהשקותם, ועליו נאמר: "יגיע כפיך כי תאכל". והשלישית, שבגללו, על ידי קרבנו, הבטיח ה' שלא יביא עוד מבול לשחת את הארץ. ואם בעלי החיים חייבים לו את חייהם - הותר לו לאכול מבשרם!

(מעייץ השבוע)

"את קשתי נתתי בענן, והיתה לאות ברית" (ט,יג)

פירש רבינו הרמב"ן ז"ל: אומנם הקשת היא תופעה טבעית של השתברות קרני האור בטיפות הגשם. אבל הצורה של חצי עיגול ענק המתנשא לעבר השמים, צורה זו יש בה סימליות. ידוע, שכאשר אדם חמוש מבקש

"איש צדיק תמים היה בדורותיו את האלקים התהלך נזו" (ט,ו)

שאל "הקול יהודה": הנה שלוש פעמים נזכר "נח" בפסוק זה. ונראה לפרש על פי מה שיש להסביר את הפסוק "ונח מצא חן בעיני ה'", "שצריך האדם להיות נח לבריות ובה ימצא חן בעיני ה'". ובא הכתוב ואומר "אלה תולדות נח נח", כפל תיבות "נח", ללמדנו כי לא מספיק שיהיה האדם נח לאחד, דהיינו שיתנהג בנחת רק עם הבריות, אלא עוד נח, שגם בעיני שמים צריך להיות נח, שצריך לדקדק בכל מעשיו ולקיים את שני סוגי המצוות, גם בין אדם למקום וגם בין אדם לחברו. אומנם לפעמים ישנה התנגשות בין זה לזה, שאם יהיה נח לבריות לא יהיה באותה שעה נח למקום, כגון שבאים חברים לבקרו ומשוחחים עמו ומפריעים לו ללמוד או לעשות מצוה מסוימת, ואם יעשה רצונם יהיה נח לבריות אבל לא יהיה נח למקום, כיצד יעשה? - הלא יהיה מוכרח לבטל נח אחד? לזה אמר "את האלקים התהלך נח", כלומר אם יקרה לך דבר כזה, עזוב את "נח לבריות" ותתפוס "נח למקום".

(תורת הפרשה)

מוקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

"עולם חסד יבנה", וכדי לבנות עולם חדש, נדרשו נח ובניו לעמול בחסד בלא הפוגה, כפי שאמר שם בן נח לאליעזר עבד אברהם אבינו, שכל אותם "ב חודש בתיבה לא ראו שינה בעיניהם, בעמל מתמיד לרווחת כל בעלי החיים! מכאן למד אברהם אבינו לפתוח דלתי ביתו לרווחה, ולהשתית פעלו על מידת החסד. גם הגאון רבי יצחק אבוחצירא זצ"ל לא נעל את דלת ביתו אשר ברמלה, וכל מי שרצה לשאול או להיוועץ, לקבל ברכה ולהיושע, יכול היה לעלות לבית הרב בכל שעה משעות היממה. שאלו בנו: מדוע אינך קובע שעות קבלה, ככל רב, מדוע ביתנו פתוח לרווחה בכל שעות היום והלילה? ענהו: שמעה ואספרה. בהיותי נער בתפילת שבמרקו, באה אישה אחת לבקש ברכה ממור"ר אבי, הצדיק המלובן רבי מסעוד אבוחצירא זצ"ל. אמרתי לה שמור"ר אבי אינו בביתו, ותואיל לבוא מאוחר יותר. אמרה לי: הן בנן של קדושים אתה, ברכני אפוא שבני החולה יבריא, חייבת אני לשוב אליו ואין לי פנאי להמתין. אמרתי לה: לא אעמוד במקום גדולים, לא אוכל לברכך. אותו לילה חלמתי שמקפידים עלי מן השמים, מכיון שברכתי היתה מתקיימת. אומנם, הואיל וכוונתי היתה לשם שמים לא יענישוני, אבל עלי לקבל על עצמי שבעת שמישהו בא לקבל את ברכתי אעניק לו בעין יפה, וטוב עין הוא יבורך. ודלתי פתוחה בכל עת, לכל פונה, להעניק לו מברכותי בזכות אבותי הקדושים!

(מעייץ השבוע)

"עולם חסד יבנה", אמר הכתוב. אין קיום לעולם ללא חסד, ודור המבול יוכיח. דור הממלא את הארץ חמס, גוזר על עצמו הכחדה. והתנאי להצלתו של נח - עשיית חסד בלא גבול עם כל בעלי החיים שבעולם, הכלואים עימו בתיבה. אומה אחת היא "עם הנצח" - כי מידתם היא "רחמנים, ביישנים וגומלי חסדים". החסד הוא ערובה לחיים! פעם פרצה בג'רבה מגיפה, לא עלינו. הדירו הכל רגליהם והסתגרו בבתיהם, יצאו לגיחות קצרות לקניית מזון, שמחירו האמיר פלאים. היה שם רבי יהודאני כהן זצ"ל, שזכה לשני שולחנות, תורה וגדולה גם יחד. חשב: המון העם העמל לפרנסתו, ודאי חסך לעת אשר כזאת. אבל חכמי העיר, שפרנסתם בצמצום, ובמקום לחסוך מעות מקדישים הם עיתותם לצבור מצוות ולשקוד על תלמודם - מה יעשו עתה, כאשר ננעלו דלתות הפרנסה, ואין להם קרן חסכון? מה עשה, מילא כד חרס בדינרי זהב והלך אל הגאון רבי מעתוק חזאד זצ"ל. אמר לו כממתיק סוד: "המגיפה משתוללת, ומי בטוח בחייו. על כן החלטתי להפקיד את כספי במקום נאמן. קח נא את אוצרי - אבל בתנאי אחד, שאם תצטרך ממנו שתתמש בו, אף בכלו. וכשירחיב לך ה' תחזירו לי, ואם לאו הרי זו מחילה גמורה מעכשיו". שמח הרב עד מאוד, וכלכל את ביתו כל תקופת ההסגר, עד שהמגיפה נעצרה. כשיצא מן ההסגר, פגש בחבריו, הגאונים רבי שאול הכהן זצ"ל, ועוד. שאלם: "כיצד התפרנסתם בעת ההסגר?", ענו כולם ואמרו: "לאושרנו, בא רבי יהודאני והפקיד בידינו את חסכונותי... והוברר, שחילקם בין כל הרבנים והצילם בעת רעה!...

והייתם לי סגולה

שינה - הסובל מנדודי שינה ישתה כוס חלב לפני השינה.

שיניים - סגולה מקדמונים להוסיף ולומר בקידוש לבנה אחרי "כך לא יוכלו כל אויב לנגוע בי לרעה", "ולא יהיה לי כאב שיניים".

שיניים - הבטה בחוטי הציצית סגולה לכאב שיניים.

(סגולות רבותינו)

מדברי ראש הישיבה הרה"ג ר' יוסף מוגרבי שליט"א

זינוך הבנים

מה הראיתם לילד?

הרב יחיאל יעקבזון סיפר, שמורה אחד שאל: "מה יותר חשוב מהתורה?". בכיתה שררה דממה, עד שילד אחד הצביע והשיב: "לאכול טשולנט בשבת". כל הכיתה פרצה בצחוק, והילד הוצא מהכיתה. מאוחר יותר, ביקש המורה מן הילד להסביר את תשובתו. הילד אמר: "בסעודת שבת, אני מנסה לספר לאבא שלי מה למדתי בחיידר על הפרשה, אבל הוא ממשיך לאכול ולא מקשיב לי. אז אני מבין שלאכול טשולנט בשבת יותר חשוב מהתורה". הלקח שאפשר ללמוד מסיפור זה ברור. אם ילד רואה שחשוב יותר לאביו לאכול מאשר להקשיב לדברי תורה, הוא מקבל מסר שהאוכל חשוב יותר בחיים מלימוד התורה. הילד לא מותח ביקורת על אביו, הוא פשוט מקבל את מה שאביו מראה לו. האב אינו חייב לקום על רגליו ולשאת דרשה באוזני בנו. מעשיו מהווים שיעור בלתי פוסק לבנו, העוזר לו ללמוד מה חשוב בחיים.

ומה לנו עוד לדבר כאשר בעינינו רואים לאן הנוער שואף להגיע היום? איך היחס למצוות ולתפילות? שלא לדבר על תורה ועמל תורה? מי אשם? איננו מחפשים!! נקודה למחשבה עם התבוננות וחשבון נפש, תציל את מה שנשאר, וה' יראה בעונינו.

שלום בית

מהו יחס לאשה?

בספר אהבה ורעות כתב באורך עד כמה יש לנהוג בכבוד גדול באשה אשר נתן ה' לנו, עד כמה צריך לייקר אותה ולדאוג לצרכיה, והגה"צ רבי נפתלי דוב אמסטרדם גאב"ד אלקסוט היה מספר, כי לאחר נשואיו נשאל על ידי רבו רבי ישראל מסלנט: "ר' נפתלי, אמור נא לי, האם אתה עוסק במצות גמ"ח?". השיב לו: "מורי ורבי, אין לי כסף במה לעשות גמ"ח". "לא התכוונתי לגמ"ח בממון" - החזיר לו ר' ישראל - "אני מתכוון, אם אתה עוסק בחדס בתוך ביתך, עם אשתך. צריך אתה לדעת כי לא לקחת שפחה כדי שתשרת אותך, אשתך היא כגופך ועליך לעזור לה... מידת הטבתו באה לידי גילוי במיוחד, ביחסו לאשתו השניה. לעת זקנתו נשא אשה שתטפל בו. האשה הזאת חלתה מיד, ונפל בחלקו לטפל בה. מעניין היה לראות היאך ר' נפתלי הישיש והחלוש משרת את אשתו. היה מנקה את הבית, שוטף ומדיח את הכלים, מסיק את התנור ועוסק בכל העבודות הקשות, והכל מתוך חיבה ושמחה שנתגלגלה לידו הזדמנות כזו להיטיב עם הזולת. אכן בדרך כזו נוכל לזכות לבית של שלוה ואחוה, לא מצד "העבדות" לאשה או מצד "ההשתעבדות" בבעל, אלא מחמת ציווי הבורא לכבד ולייקר, וכמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם בתוספת כבוד וחיבה למען השראת השכינה בביתנו וטוב לנו.

אמרי שפר

- הרה"ק רבי משה קורדובירו אומר: העברה מסך מבדיל בין אדם לקונו.
- הבעל שם טוב הקדוש אומר: החוטא במחשבה - בניו מצערים אותו. בדיבור חוטא - אשתו מצערתו. במעשה - יש לו צער מרכושו.
- הרה"ק רבי יהודה החסיד אומר: אין אדם יכול להחזיר טובה לעצמו שאלמלא הבושה שברא הבורא לא היה אדם נקי מעברה.
- הרה"ק רבי יחיאל הרופא אומר: מי שאין לו בושת פנים כבר הותרה העברה בעיניו.

(פתגמים נבחרים)

על כן יאמרו המושלים - משל ונמשל

הידידים. אומר לוי וראובן: "יודע אתה, אתמול שוב ראיתי את שמעון יושב לפני שני גדולי הדור רבי... ורבי... ושניהם קרבוהו קרבה יתרה וכבדוהו כבוד גדול". מיד נפל ראובן על פניו בוכה ומצעק: "וי, וי! מה גדול החטא שחטאתי נגד רבי שמעון (מעטה - גם רבי איתקרי!). עכשיו אין עוד צל של ספק בליבי, שלא אני צדקתי באותו ענין. אף איני יכול כלל להבין, כיצד הייתי בטוח כל כך, שאני הצדיק, ואדם גדול כמותו הוא הרשע?". לעיתים קרובות יארע ששני בני אדם נעשים צהובים זה לזה ונוטרים איבה שנים על שנים, יש שיבקש אדם מחבירו איזה דבר, והלה מסרב לעשות את מבוקשו, מיד הופך הוא להיות לו שונא בנפש ומוכן הוא לקרעו כדג. ברם אילו היה כל אדם מביט על חבירו כעל גדול הימנו, ודאי שהיה יכול ללמד עליו סגוריה ולמצוא לו צד זכות.

(משלי החפץ חיים)

מעשה בראובן, שבא לידי דין ודברים עם חברו שמעון ורב עימו והיה בליבו עליו. לימים היה ראובן מהלך ברחובה של עיר ופגע באחד מידידיו הטובים, לוי, שהיה מקובל עליו כאדם מהוגן וישר דרך. סיפר ראובן ללוי על הדברים, שנפלו בינו לבין שמעון, והוסיף, כי גדולה הטינה שהוא שומר לשמעון, משום שהלה לא צדק כל עיקר בריבו איתו. אמר לו לוי: "וכי מכיר אתה יפה בטיבו של שמעון זה, עד כי ברי לך שאינו אדם כשר? לפני ימים אחדים ראיתו, דרך מקרה, מסב במסיבה עם רבינו הגאון, המפורסם בחסידותו, ורבינו חלק לו כבוד גדול". מששמע זאת ראובן תמה תמיהה גדולה, ברם לא עלה על דעתו להטיל ספק באמיתות הדבר, שכן היה לוי מקובל עליו כאדם מהימן ביותר. פתח ואמר לו: "יודע אתה, הרהור ספק נכנס בליבי, שמא לא צדקתי בריבי עם שמעון, ואף על פי שבטוח הייתי עד היום בצדקתי, מששמעתי סיפורך התחלתי מהסס בדבר: שמא, מי יודע?". לאחר כמה ימים נפגשו שוב

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

וכגון שחסר להם הוצאות החתונה ושאר דברים הכרחיים והוא נותן להם או מלווה להם שכרו גדול מאוד. ונהגו בכמה עיירות לעשות חברה לענין זה ונקראת "הכנסת כלה", ומלבד ענין גדול שיש בזה שמכניסים בנות ישראל לחופה ומשגיחים עליהן שלא יצאו לתקלה, עוד עושים בזה חסד גדול עם הוריהם שהם בוכים ומצטערים יום וליל בהגיע בנותיהן לפרק הנישואין ואין לאל ידם להושיען, ובעל הגמולות ישלם שכר על כל טובה שנגרמת מכל פעולה.

✓ הרוצה להיות חסיד ולאחוז בדרכי הראשונים, יגמול חסד עם החתנים לשם שמים ויכבדם וישבחם, ומהאל יתברך תבוא משכורתו שלמה.

✓ מי שאוסף כסף עבור הכנסת חתן לחופה, רשאי הוא לומר שאוסף עבור "הכנסת כלה", כיון שבלשון בני אדם הכנסת כלה כולל גם הכנסת חתן לחופה, ולכן אין בזה גניבת דעת ולא שקר.

✓ ראוי מאוד לחתן וכלה העומדים להינשא ולהקים בית בישראל, שלא להפריז על המידה בהוצאות החתונה כשאין ידם משגת, וצריכים הם לכלכל הוצאות החתונה בצדק ומשפט וגבול מסוים, ועל אחת כמה וכמה אם החתן בן תורה ויצטרך לאחר החתונה להתבטל מלימודיו הקדושים כדי להשיג הלוואות, ולכן סוף מעשה במחשבה תחילה ויחשבו היטב על עתידם, ואז ימצאו חן בעיני אלוקים ואדם.

(הבית היהודי)

בשבת, גזירה שמא יתקן כלי שיר. ואפילו כדי לשמח חתן וכלה אסור. ובייחוד לנו הספרדים ועדות המזרח אשר קבלנו עלינו הוראות מן השולחן ערוך שפסק בסכינא חריפא לאסור טיפוח וריקוד אף בזמן הזה. וכן המנהג פשוט בגלילותינו לאסור, ואם יש מי שמקל בזה לטפח ולרקד בשבת, ראוי להעיר מוסר אוזנו ולהודיעו שזהו נגד ההלכה ודברי חכמים בנחת נשמעים. ועל ידי שינוי שיטפח בגב ידו האחת על כף ידו השניה - מותר. וכן מותר ללכת במחול כאשר רגל אחת מונחת על הארץ.

✓ אף על פי שאסור ללכת לחתונה שיש שם פריצות, מכל מקום אם האדם משער שכאשר יהיה בחתונה יוכל למנוע את הפריצות שיקבלו תוכחתו ובכך ימנעם מפריצות, בודאי מצוה גדולה להיות שם ומונעם מאיסורים, וזכות הרבים יהיה תלוי בו.

✓ יש להתפלא על אותם מחותנים שמאפשרים שיהיה פריצות וריקודים מעורבים בשמחת בניהם, כי הלא ידוע שעיקר הענין תלוי בכל הפעולה שאדם עושה, שאם השם יתברך מתדבק עם הפעולה ההיא אז בודאי יצליח בה, ואם חלילה הקדוש ברוך הוא מתרחק ממנו אז לשוא יהיה כל עמלו, ואם כן בעת שהחתונה מתנהגת בדרך הפריצות, בודאי אין השכינה שורה שם ושעירים ירקדו שם, ובודאי אין תכלית זיווג ביניהם יעלה יפה, ויהיה קטטות ומריבות ביניהם, וכן זרעם לא יהיה נכון לפני ה'.

✓ מצות שמחת חתן וכלה מתבטאת לא רק בחסד שבגופו אלא גם בחסד שבממונו,

✓ הרוצה לידבק בשכינה ילמוד ממידת בוראו. ואם ירגיל במידותיו נמצא שמתדבק בשכינה. וכבר מצינו להקדוש ברוך הוא שהוא אדון כל העולם ויצר את האדם מעפר, התקין לו עשר חופות עם חוה כלתו, ושימוח לאדם הראשון בחופתו, ושלח לו מלאכי השרת שיהיו שושביניו לגמול חסד עמו, והוא ברכם ברכת חתנים.

✓ מצוה לשמח חתן וכלה ולרקד לפנייהם ולומר שהיא נאה וחסודה, אפילו אינה נאה. ומתכוין שהיא נאה במעשיה. והמצוה לשמחם היא בכל שבעת ימי המשתה.

✓ שכר המשמחם עצום מאוד, ורק יזהר שלא ישמחם בליצנות ובכל איסור קל אפילו מדרבנן, וכל שכן שלא ירקדו אנשים ונשים יחד שזה עון חמור מאוד מאוד, ואפילו ריקוד נשים לבדן בפני האנשים אסור, כי הכך מגרים את היצר הרע באנשים הרואים.

✓ מצוה לשמחם בכלי זמר, ואפילו שנעשו הנישואין תוך שנים עשר חודש לפטירת אביהם או אמם לא יבטלו מהם שמחת כלי זמר. ואף בירושלים מנהג הספרדים להביא תזמורת עם כמה כלי זמר כדי לשמח את החתן והכלה.

✓ אסור לעבור על שום איסור בין איסור תורה ובין איסור דרבנן כדי לשמח חתן וכלה, ולכן אין להביא "קוסם" שעל ידי זריזות ידים נראה כעושה מעשה להטים המפליאים את האדם, וכן אין להתחפש לא איש במלבושי אישה ולא אישה במלבושי איש, כדי לשמח חתן וכלה.

✓ אין להתיר מחיאות כפים וריקוד

בשורה משמחת! בשעה טובה ומוצלחת יצאו לאור הספרים החדשים של מו"ר שליט"א "בן פורת יוסף" חלקים ד', ה'. לפרטים והזמנות 052-7629145

לכל פניה, מערכת העלון ישא ברכה: ת.ד. 5190 חולון, 03-5590992 (נא להשאיר הודעה בתא קולי), פקס: 03-5584485
למעוניינים שהעלון ישלח להם בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com